

Žádná naděje, žádná budoucnost. Jenom nehybná nicota.

„Jak dlouho jen tohle může někdo vydržet?“ ptal se sám sebe, ale zbytečně.

Do prázdného a nekonečného ticha se z ničeho nic rozezněl slabý dutý úder. A za ním další, tentokrát hlasitější.

„Byl to jen sen, nebo se to skutečně dělo?“

Každý nový úder se zdál silnějším.

Někdo se přibližoval, ale kdo a proč?

Křup.

Něco prasklo.

Pevné zdivo se podvolilo neznámému cizinci a bránit se dál se zdálo naprosto zbytečné. Odhalená slabina se stala novým cílem pro jeho další útok.

Nezvaný návštěvník se začal soustředit právě na to jedno místo ve snaze dostat se dovnitř. Údery byly hlasitější a pomalu se blížily.

„Ne, tohle nebyl sen. Někdo přichází a jen pár úderů ho dělí od proniknutí sem! Už je skoro tady!“

Prasklina se rozšiřovala jako pavučina, jež se tvoří za tepleho letního dne mezi dvěma větvemi borovice. Jako kruhy na klidné hladině rybníka, kterou rozrazil kámen, tak i ona rostla a zvětšovala se.

„Co to je?“

Malou skulinkou ve zdi pronikalo vřelé mihotavé světlo. Až s jeho teplem se ukázalo, jak mrazivá ta prázdnota uvnitř byla. Člověku by se až chtělo plakat, jaký krásný pocit v něm jeho dotek vyvolal.

Ve vetřelci se zrodilo nové odhodlání. Každý další úder byl cítit zuřivou motivací dostat se skrz. Síla byla slyšet v každém máchnutí kladivem. Jeho cíl byl na dosah a on teď nehodlal polevit.

Vzniklým otvorem se spolu s kmitavým žlutým světlem draly dovnitř hlasy. Bylo jich víc, přes tlustou zeď jim ale nebylo rozumět. Překřikovaly se a navzájem dohadovaly. Až teď bylo jasné, že charakteristické údery kladivem v tandemu nepatřily jedné osobě, ale dvěma.

Muži se hádali nad prohlubujícím se vstupem do stále ještě tajemstvím zahalené místnosti.

„Tak se do toho pořádně opři!“ rozčiloval se ten s hlubším hlasem na kolegu.

„Dělám, co můžu,“ bránil se druhý.

„Divím se, že jsem tě už dávno nevyhodil. Neudržíš pomalu ani kladivo.“

„Kdybych se neříznul o ten pitomej šutr, šlo by mi to líp.“

„Ale, mám ti zavolat maminku, aby ti pofoukala bebíčko?!“

„Radši mi pomoz!“ zaznělo najednou zřetelně přes podvolující se vstup.

„Opatrně, pánové, opatrně! Netušíme, co za tou zdí je,“ přidal se najednou k šarvátce další hlas. Byl také mužský, ale od předchozích dvou ho odlišovala jistá jemnost. „Hledáním tohoto místa jsme strávili několik let a já teď nedovolím ignorantům, jako jste vy dva, aby zničili celý náš projekt,“ klepal se rozrušením.

I přes melodický londýnský přízvuk bylo slyšet odhodlání bránit cokoli, k čemu se tak urputně pokoušeli dostat. Podle jeho obav o ukryté poklady se muselo bezesporu jednat o vědce, který daleko více toužil po nedocenitelných znalostech z objevu než po drahokamech a špercích. Zněl sice ustrašeně, ale přesto v něm bylo dost odvahy na to, aby kdykoli skočil před kladivo a zastavil tupého primitiva před poničením cenné historie.

„Tak dost, pánové. Nejsme tady od toho, abyste se mezi sebou hádali jako malé děti,“ zazněl jako hrom čtvrtý hlas, tentokrát ženský. „Máme úkol nemalé důležitosti a já bych tu nerada trávila celou noc ve vaší společnosti.“

Veškeré dohady rázem utichly.

Za zdí tedy byly právě čtyři osoby.

Stačila už jenom jedna správně mířená rána kladivem a zeď se jim sesypala k nohám.

Obrana byla prolomena a čtyři průzkumníci stanuli na prahu nového objevu.

Hořící pochodně tvořily v temném podzemí jediný zdroj světla. Jejich plamen rozverně tančil v lehkém závanu větru, jenž přinášel čerstvý vzduch do hlubokých a zatuchlých katakomb.